

Any LXV - Batallada 3367

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 2 de febrer del 1934

El feixisme comença a insinuar-se a Espanya. Es un feixisme grotesc, d'estar per casa, que ens faria riure si no constituís, la seva aparició, un símptoma alarmant. Uns grups de monàrquics que juguen a soldats... Uns personatges tèrbols que aspiren a ressucitar aquells odiosos Sindicats Lliures... Uns polítics el programa dels quals té per principis bàsics l'antidemocràcia i l'antiparlamentarisme, que somnien amb ésser els amos del país. El els fons, l'exemple de Mussolini i d'Hitler, que voldrien seguir els Calvo Sotelo, els Gil Robles, els Albiñana... I, voltant tota aquesta trista faràndula, una munió de catòlics plens de fel, de tradicionalistes assedegats de sang, d'aristòcrates decebuts, de monàrquics d'escassa mentalitat i d'arrivistes negociants que amb la República no hi tenen la vida. I recolzant aquest conglomerat, la Lliga Catalana, que acaba de fer renúncia pública al seu suposat catalanisme. Heu-vos ací els materials amb que vol bastir-se l'edifici feixista: Acció Popular, militars retirats, jesuïtes, «gente bien», Renovación Española, clergat, Falange Española... A Catalunya, uns quants noms coneguts... Reina, Lòpez Mandoley, Bel, Homs, Romeu, Olano, Lagua, Tejido, Alvarez de la Campa, Bertran i Musitu, Cambó, Puig Alfonso... Unes quantes entitats suspectes: Lliga, Peña Blanca, Nos y Ego, Joventut Social... Un sometén ciutadà, instrument patronal i enemic del poble. I, per damunt de tot, un odi ferotge a tot ideal de llibertat i de democràcia. Amb aquests elements vol aixecar el cap el feixisme! Però no compta amb el poble republicà i catalanista, és aquest qui dirà, eloqüentment, quan calgui, la darrera i definitiva paraula.

CAIXA D'ESTALVI DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

OPERACIONS QUE REALITZA:

Estalvi a la vista - Estalvi a termini
Comptes d'estalvi - Comptes de contribuents

Oficines centrals:

BARCELONA

Palau de la Generalitat de Catalunya

Sucursals:

GIRONA
Plaça de l'Oli, 1

TARRAGONA
Apodaca, 3

LLEIDA
Carme, 28

BADALONA
F. Layet, 149

IGUALADA
Born, núm. 2

VILANOVA I GELTRU
Rambla Francesc Macià, 1

MASNOU
Prat de la Riba (Casa la Vila)

SANT FELIU DE GUIXOLS
Rambla Antoni Vidal, 35

DEL MOMENT

Es el poble el que dirà la darrera paraula

ES EL POBLE EL QUE

La gent d'ordre, d'aquell ordre beneficiós únicament als privilegiats de la Lliga, en la seva època de fer fracassar el nostre Estatut autònom, només fa els possibles per tal de sembrar el pànic i la misèria entre tots els obrers de Catalunya. Aquesta gent d'ordre, aquesta gent que sempre ha fet el que li ha donat la gana mentre li ha estat permès per aquells règims vergonyants i d'excepció que hem hagut de patir durant massa temps, ara no s'accontenta que el poble català s'hagi donat una forma de Govern que no és pas precisament allò que tots els de la Lliga voldrien. I per això, perquè saben que no tenen res a fer amb el treballador de Catalunya, és que avui tanquen moltes fàbriques, pleguin manta indústries i deixin l'obrer en la major misèria i abandonat en el paorós drama de la fam.

La gent d'ordre fa tot això per a fer fracassar l'Autonomia. La gent d'ordre de casa nostra llança al carrer a milers d'obres, més de quatre d'ells aliens al plet polític entaulat entre l'Esquerra i la Lliga.

Aquesta gent, tornem-ho a dir, no vol pas que ningú segueixi els corrents de democràcia i liberalitat; els elements lligueros no estan pas perquè Catalunya sigui governada en forma democràtica i sí per un règim facciós que ens endogall tots els ciutadans que encara tenim una dignitat política i una visió clara dels nostres deures cívics.

Però és el poble el que dirà la darrera paraula. I pot succeir que aquesta no sigui grata a la Lliga.

Quina llàstima!

El ministre de la Governació, el radical Martínez Barrio, va dir en la seva conferència política del dia 23:

«Los gobiernos minoritarios que apelan en cada ocasión al socorro del adversario político transigiendo con él para que se conviertan en realidades legislativas sus proyectos, a mi me inspiran lástima.»

¡Quina llàstima devia sentir el pobre Martínez Barrio, el dia que a les Corts es discutia el cas Calvo Sotelo!

D'aquells trenta anys de catalanisme...

D'AQUELLS TRENTA ANYS

Si la tafaneria no ens hagués mogut a escoltar el que es parlava darrera la porta d'un quartet on sols s'hi va per a fer «feines», entre un pronomi de la Lliga i un emissari del de Fontainebleau, amb tota seguretat que no els podríem transcriure el que segueix:

«—Bien, bien. Yo, en nombre de nuestro rey, nuestro muy querido Ildefonso, etc., etc., etc., acepto la oferta que nos hacéis de ayudarnos en nuestra tarea de reconquista — deia amb veu que es deixava sentir majestuosa i corprenedora—. Pero, dado a que os conocemos, queremos saber las condiciones que adjuntáis con la oferta.»

—Oh! Mi muy señor — respongué una veu estantissa, corresponent al pronomi —, sabed que hemos comprendido el error de los trabajos y ayudos interesados, habiendo acordado, nos-

otros, los de la Lliga, que nos tenéis dispuestos a morir por vuestra causa... Esos de la Esquerra nos han xafado la guitarra y ahora nosotros os queremos desbaratar su obra benéfica para los pelagatos. Sólo os pedimos que una vez restaurados, penséis en nosotros... Tenemos ministros con sus correspondientes casacas disponibles: Ventosa, Rahola, Estelrich, Cambó...

—¡No! ¡No me nombréis este señor! Hasta declinamos el honor de vuestra ayuda si... —Comprendo. Sacrificaremos a don Francisco.

—Eso es. Pero, y ¿qué haréis de vuestros treinta años de catalanismo?

—¡Ah! Mi muy señor, los pondremos en un cuadro y los quemaremos el día de la restauración de nuestro muy querido...»

No volguérem escoltar més perquè no se'ns titllés d'indiscerts.

J. GRAU

L'esperit d'imitació

Els homes d'ordre!

El diputat lliguero Pere Rahola ha explicat als maadilenys que el Govern autònom de Catalunya és d'una demagògia desenfrenada.

Els homes d'ordre — ha dit — estan alarmats.

I tant com ho estan!
I per a justificar i estendre la seva alarma llancen a la misèria milers i milers d'obres

TRANQUILITZIS

«La Nación» s'ha enta'tat

«La Nación» no sap avenir-se que els agraris nagin acceptat la República. Aquest fet, al qual els veritables republicans donen tan poca importància, ha tret de pollaguera el diari de Delgado Barreto.

—¡El poble us tenia per monàrquics! diu, enfadat, adreçant-se als agraris.

Que es tranquilitzis «La Nación». El poble els ho segueix tenint.

I nosaltres, també.

Goebbelina i Hitleriana

No es tracta de productes de l'acreditada indústria química alemanya, com podria semblar a primera vista.

El registre civil alemany ha admès, diuen, els noms Hitleriana i Goebbelina, amb què alguns pares fanàtics bategen les filles, les quals, quan siguin grans, i abans i tot, ja tindran prou feina a canviar de nom.

Si a Espanya això prosperés, tindriem Sanjurjines, Soteleres i Gilrobleñas a cada pas.

Que no ens mamem el dit, Sr. Rahola!

Era en vigílies de discutir el cas Calvo Sotelo al Parlament. Parlaven en els passadissos l'agrari Gil Robles i el lliguero Pere Rahola, sobre la necessitat d'ingressar a la República l'amic d'Alfons de Borbó.

—Que ha de venir és indubtable. Jo el defensaré perquè es company meu de candidatura — deia Gil Robles.

I En Pere Rahola, el lliguero Pere Rahola, fent tremolar de satisfacció la seva barbata risada, contestà. —Es clar. Igual ho fariem si es tractava d'un comunista.

¡Que no ens mamem el dit senyor Rahola!

CORRESPONDENCIA

El fill del poble. — Va, amb molt gust per part nostra.

J. M. a P. — No farem res si no adoba l'ortografia.

Xa.u. — Acceptat, vagi enviant.

Joan Pellofa. — Està ben observat però mal escrit. Ho tarem n...

Raqueleta. — No, filla, no. Es mansoi i un xic yellot.

Pep. — Entra en carterera. Ah! I escrigui en una sola cara del paper.

Met. — Bé, molt bé. Vostre promet.

Indiot. — Ho publicarem, però adobat.

S. M. — Veu? Això ja és una altra cosa. Així potser ens entedrem.

Maiet. — No pot anar ni amb rodes.

Tres republicanes. — Amb molta satisfacció havem rebut el que envien. Veurem d'enquibir-ho.

Manresa. — Ja pot comprendre que nosaltres, això no ho podem dir.

J. M. L. — Esperem les dades promeses. Se'n podrà fer quelcom substancios.

Un de fora. — Efectivament, va al cove.

Sant. — Procurarem contestar-li la setmana que ve. Aquesta, ens manca temps.

Anibat. — Ja està bé, ja, però és perillós. Veurem!

Balot. — Ha passat d'actualitat. I és llàstima.

Xarau. — Dibuixi amb tinta xinesa, home!

Enric. — Aquest cop no ho ha encertat. Un altre dia serà.

C. H. — No, home, no. Això enviï-ho al «Dic».

L. M. T. — Es fluixot. Vostre pot fer-ho molt millor.

Borràs. — Home! Una poesia que comença així: «Els senyors de la Lliga — són els gangsters d'avui dia...» ¿Vostre creu que es pot publicar?

Mosca morta. — Bé, sí, però... per què no li diu a ell això?

Sallenti. — Es publicarà un dia d'aquests.

Manu. — Al cove, sense la més petita discussió.

Un atrafegat. — ¡Llàstima de temps que ha perdut fent aquest vers!

José Riera. — No encaixa del tot.

Pallofa. — Entra en tanda.

M. P. — No, senyor. No és cert.

El feixisme es prepara. El feixisme és l'impuls feudalenc dels senyors sense vergonya ni dignitat.

La seva Espanya gran és una Espanya d'opereta i de romanticisme antidemocràtic.

Guerra al feixisme!

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	?'10 » »
Estranger	3'75 » »

Cada dia que passa, la Lliga Catalana perfila més i més la seva personalitat. El poble, que té una innata facilitat en copsar els moments definidors, ha acabat, aquests dies, de donar-se compte que el catalanisme de la Lliga és una cosa inexistente, quedant reduït a una expressió sense contingut que els ha servit, fins ara, als dirigents d'aquella política, per a escalar llocs i ocupar posicions d'avantatge. Hom ha palsat que en el bagatge ideològic de Lliga Catalana no hi ha més que l'interès material, en totes les seves diverses formes. Afany de negoci, facilitats per l'explotació industrial, parcialitat en la resolució dels conflictes socials, «stato quo» avantatjós en el problema del camp, respecte per damunt de tot, a la propietat, concepte plutocràtic de la pau i de l'ordre, predomini de les castes privilegiades damunt les altres... Heu-vos ací el programa bàsic de la Lliga desprovist de tot sentimentalisme, de tota idea enlairada, de tota aspiració renovadora.

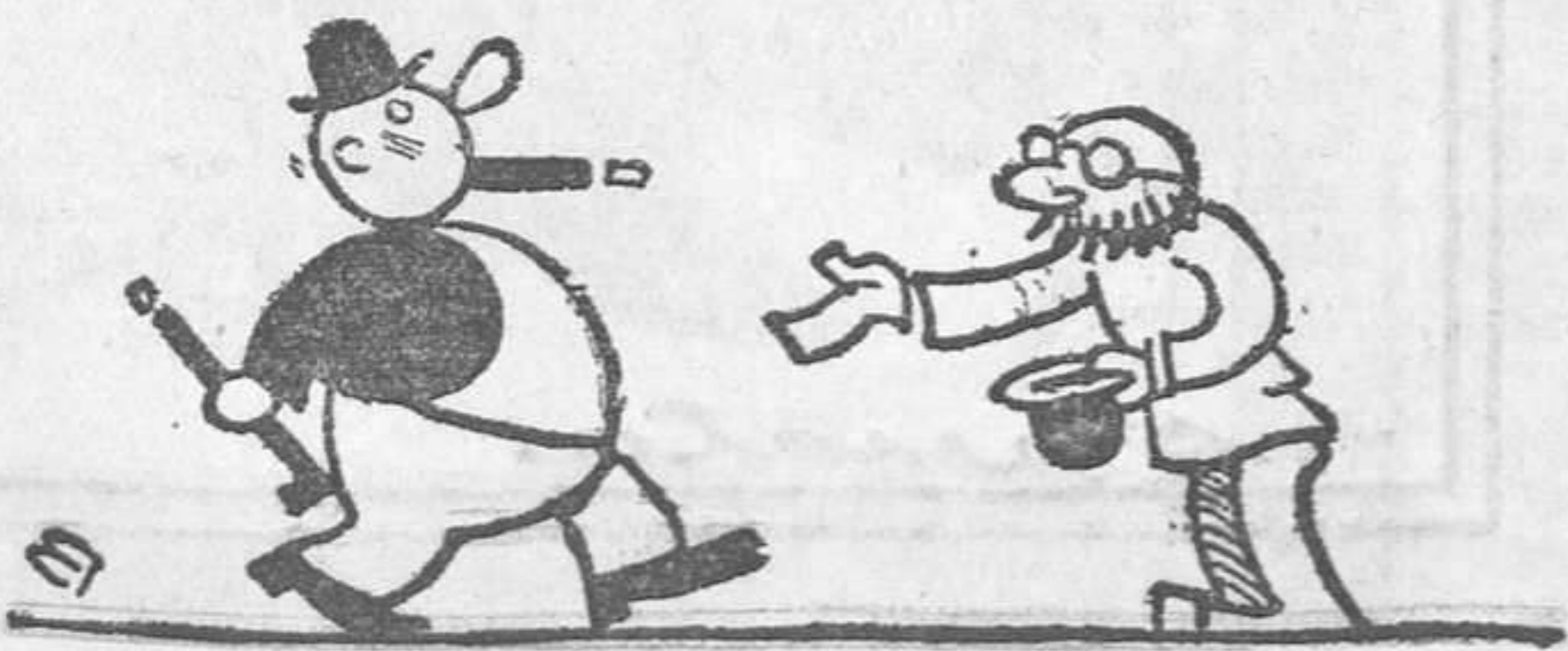
Parlen, amb la gosadia que dona tant temps d'impunitat, dels seus trenta anys de catalanisme. ¿On és l'obra eficaç realitzada? ¿On és el fruit de tants anys d'enganyar el poble? ¿Es que hauria vingut l'Autonomia per conducte de la monarquia i de la Lliga? ¿Es que, més que treballar per la causa de Catalunya, per la llibertat de la nostra terra ha fet la Lliga altra cosa que la política de l'aranzel i la vella maniobra que condueix a l'úsdefruit d'unes carteres?

Ara, la Lliga, ha definit més la seva manera d'ésser. El poble ha vist confirmat el que a bastament sabia. La Lliga, vençuda vergonyosament, sota el ridícul d'una desfeta aclaparadora, dominada pel despit i la rancúnia, llança despectivament la seva disressa catalanista i acudeix als governs de Madrid per tal que, intervenint en les coses de Catalunya, deixin sense eficàcia pràctica l'Estatut obtingut per aquells que serviren lleialment la seva terra. L'Autonomia de Catalunya no és el que la Lliga volia. No està en les seves mans i el vot del poble els ha dit ben eloqüentment que tardarà molts anys en passar-hi. La plutocràcia, la clerigalla, les «fuerzas vivas» es senten defraudades. No, no és això el que esperaven i el que el senyor Cambó els havia promès. I vexats, defraudats en llurs aspiracions materials, llancen la careta i corren a Madrid a reclamar contra el Govern de Catalunya. Catalanisme? Autonomisme? Mots sense sentit per a ells. Negoci. Només negoci. I pel negoci lluiten, protesten i, ar traïció a Catalunya.

Volien desfer el Parlament i substituir-lo per un que fos a mida seva. Volien el predomini a l'Ajuntament de Barcelona. Volien apoderar-se de tots els mitjans de govern, de tots els organismes deliberants, de tots els ressorts de Catalunya. Les esquerres catalanes, en un esclat de patriotisme, els han desfet aquestes il·lusions, i això, la Lliga, amb la plutocràcia i la reacció, no ho perdonen. Van a Madrid a conspirar contra Catalunya. Sabotegen el traspàs de serveis. Inventen estats de desordre que no existeixen. Parlen de coaccions i atropellaments imaginaris. I llancen al carrer els obrers, esperant que la fam els faci perdre la serenitat. És la tònica de sempre. Però aquest cop, amb la retirada absurda del Parlament de Catalunya, el poble ha vist més clar que mai fins a quin punt arriba el catalanisme de la Lliga. El despit d'haver perdut els fa abandonar la defensa dels interessos que els seus electors els confiaren. Renuncien a col·laborar a l'obra constructiva de la nova Catalunya, davant d'un fall advers dels electors. Volien manar, com sempre. No podent fer-ho, ni Catalunya, ni l'Autonomia, els interessaven gens ni mica.

Comença la devallada de la Lliga. El poble ja els coneix. D'ací a que puguin guanyar unes eleccions, passaran molts anys. Si fins aleshores no volen col·laborar a la tasca pública, la seva abstenció serà perllongada.

Però, pràctics abans que tot, ja han anunciat que aniran als Ajuntaments...

—Una gràcia de caritat...
—No puc. Si hagués guanyat la Lliga, encara...

La conversa Cambó-Lerroux

(Escoltada pel micròfon instal·lat dessota el silló del cap del Govern.)

—¡Senyor Cambó, allò ho tenim perdut!

—Sí?

—Sí. L'Esquerra talla el bacallà i nosaltres i vosaltres fem el mec.

—Vol dir?

—Vostè dirà. En les darreres eleccions ens han xafat la guitarra. Nosaltres, teniem ja gorga avall el triomf.

—Mira que tal!

—I som al pot. Allí, no pintem res. Uns quants Ajuntaments de poble i res més. Ací ja no ens cotitzen. Havem perdut tot el cartell. I quant als radicals, un desastre.

—Voleu dir? En Pic em diu que en unes altres eleccions guanyarem.

—Som al pot. En Selves ens ha fet la guitza. No ens ha deixat fer la nostra voluntat. La força pública no ens ha ajudat, mancant al costum. Si fins ens ha detingut els nostres «pistolers». ¿Pot consentir-se aquest atropellament?

—Veureu...

—Si no ensorrem les esquerres, aviat de nosaltres no se'n contarà gall ni gallina. En canvi, si ens ajudeu a ensorrar-les, nosaltres us retornarem a les posicions perdudes. Tornareu a compartir el poder amb nosaltres. Aquells idilis Duran-Mir i Miró, i Maynés-Emiliano, tornaran a reproduir-se...

—Si que amigo...

—Cal que destorbeu el traspàs de serveis. Que feu morir d'anèmia l'autonomia. Que la crisi sigui intensa. Que...

—Home!

—Si no, farem la fi d'En Cagaèstics. Convé que el poble es desenganyi de l'Esquerra...

—Bé. Ho consultaré a En Gil Robles.

—A l'hombre de mañana? Mala vegada! No em pot veure...

—Però és carn i unglia amb En Rahola.

—Es que no ens en fiem tampoc d'En Rahola. Es dels joves.

—Als seus anys?

—Senyor Lerroux... Si no aixafa l'Esquerra som al pot... (Ací entrà al saló l'Ulled nano i s'acabà la conversa...)

EL FUTUR MUSSOLINI

El noi Primo no té experiència

El noi Primo de Rivera, això del feixisme, s'ho ha pres seriosament. I l'hombre, embalat, es veu ja fet un Mussolini o un Hitler...

Darrerament, Primo de Rivera ha publicat unes declaracions plenes d'optimisme, que fan riure de veritat. Figureu-vos que amb aquella serietat diu «que confia que el obrero se pondrà a su lado». ¡Per molt menys han tancat gent a Sant Boi!

Però el noi Primo de Rivera no es descuida la part pràctica. No tot són truites en els seus somnis. Per això en les seves declaracions diu «que las clases ricas deben estar dispuestas a grandes sacrificios».

Si nosaltres fóssim amics del noi Primo li diríem que dir això és vendre's el panís. ¡Si precisament les classes adinerades volen una dictadura per a no haver de fer cap sacrifici econòmic!

Es veu que el nostre futur Mussolini no té experiència.

¿Per què no s'assessora d'En Gassó i Vidal i d'En Peman, com el seu pare?

—Amic Lerroux, l'esquerrisme ens mata.
—No me'n parli, «Don Francisco», no me'n parli!

PARLAMENTARIA

Una senyora bufetada

«Jo recordo — i alguns companys d'aquesta Cambra recordaran també — que quan es discutia la Constitució, a Madrid, nosaltres, alguns diputats que aleshores formàvem part d'Esquerra Republicana, proposàvem en un document signat per nosaltres que si cert article, el que fa referència a l'ensenyament — ara es pot dir, perquè transcorregut el temps, no és un secret per ningú —, que si no era aprovat aquell article de la manera com estava en l'Estatut plebiscitat, proposàvem, primer, que es retirassin els companys de la Comissió de Constitució, després que es retirés el ministre que teníem en el Govern i finalment que es retirés la minoria en pes del Parlament de la República i que vingués ací, a Catalunya, a fer la resistència civil que fes triomfar el nostre ideal. I això ho proposàvem nosaltres conscients de la gravetat immensa del que proposàvem, però es tractava, senyors diputats, del bé de Catalunya, es tractava de la nostra Autonomia. I en aquells moments, ¿sabeu quina fou — i sento que no siguin ací presents els senyors de la Lliga per a poder-los-hi dir a la cara —, la seva actitud aleshores? Fou, si no irònica,

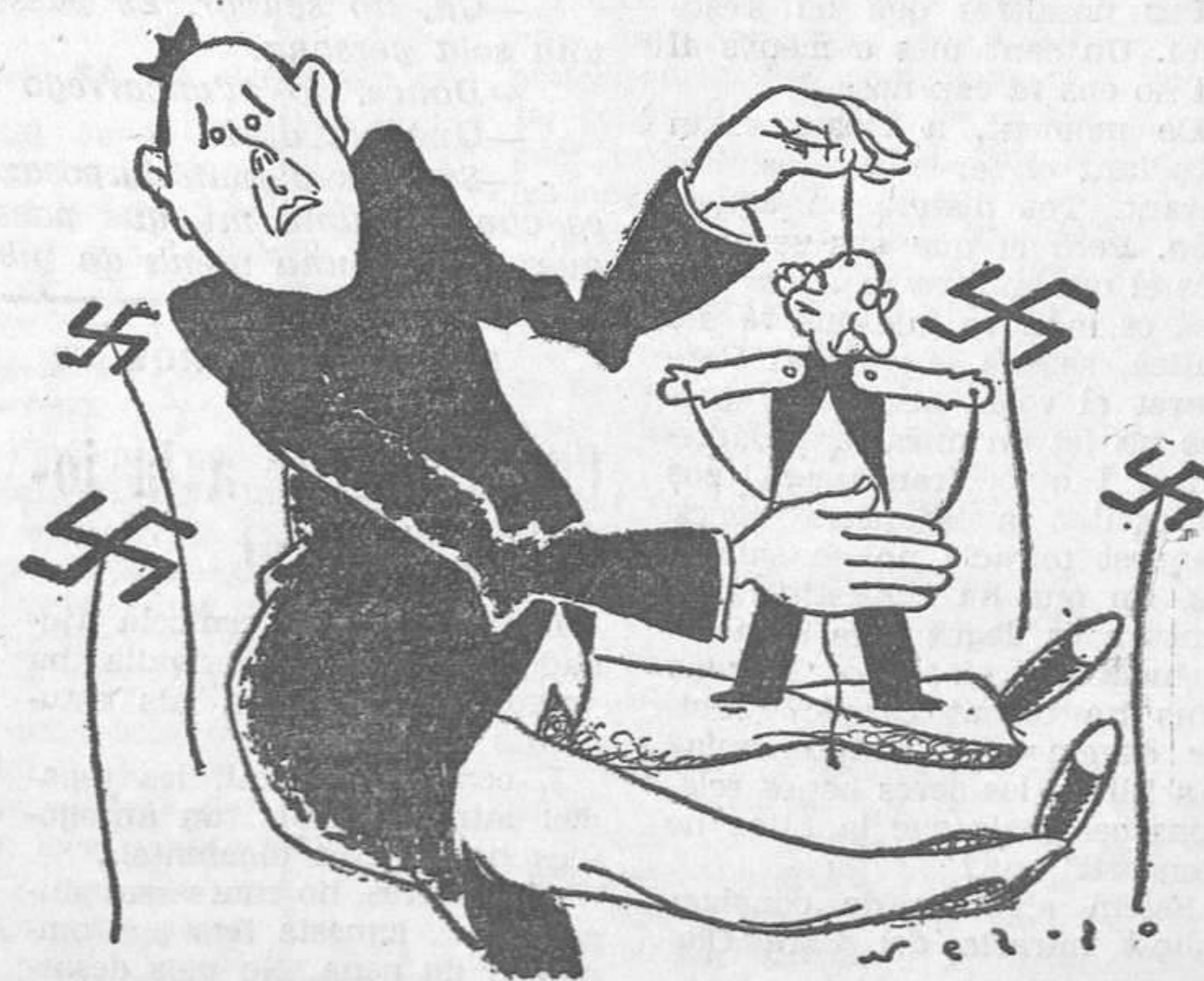
almenys d'una fredor aclaparadora. Ells ens varen dir que no hi creien en retirades, que no tindria cap eficàcia la nostra retirada ni tractant-se d'una qüestió, com dic, vital, d'una qüestió la més essencial per a Catalunya.

Doncs bé, un partit que no creia en una actitud així en aquelles circumstàncies, ¿què vol que diguem quan pren aquesta actitud, quan la pren no havent-hi justificació de cap mena? Nosaltres no voldríem ésser massa violents amb ells, perquè no són presents, i deixem a la Cambra i a l'opinió pública, la condemna d'aquesta actitud.»

Paraules pronunciades al Parlament de Catalunya pel diputat senyor Xirau, blaslant l'actitud poca soïta de Lliga Catalana. No ens negaran que són contundents i encertades...

«¿Hi ha ningú que pugui creure que Enrió Prat de la Riba hauria estat capaç d'escriure aquestes aberracions que ha escrit el senyor Cambó, i de col·laborar a l'adopció dels acords que han pres els directors de la Lliga i els diputats del partit al Parlament català? Prat era un catalanista conservador. Cambó és un conservador que prescindeix sovint del catalanisme.»

A. ROVIRA I VIRGILI

La joguina de moda per al nen i per a la nena...

REPICS

El sagristà Brunet tracta els redactors de La Humanitat de pallassos. ¡Si sentís com els redactors de La Humanitat el tracten a ell!

El general Fanjul ha renunciat a l'acta de diputat. Cal advertir que el general Fanjul no pertany a la Lliga.

«Guanyarem les eleccions si Déu vol.
(Cambó, en un acte electoral.)
Doncs, es veu que ni Déu no ho volia.

«Barcelona és la ciutat més alegre i optimista d'Europa» — ha dit Maurice Bedel.
¡Es veu que Maurice Bedel no ha tractat amb ningú de la Lliga!
No parlaria així.

La Veu, afanyosament, cerca la manera de produir dissidències en les esquerres catalanes.
Per a La Veu no passen els anys i les maniobres del seu bon temps creu que encara poden tenir èxit.
Repapieja.

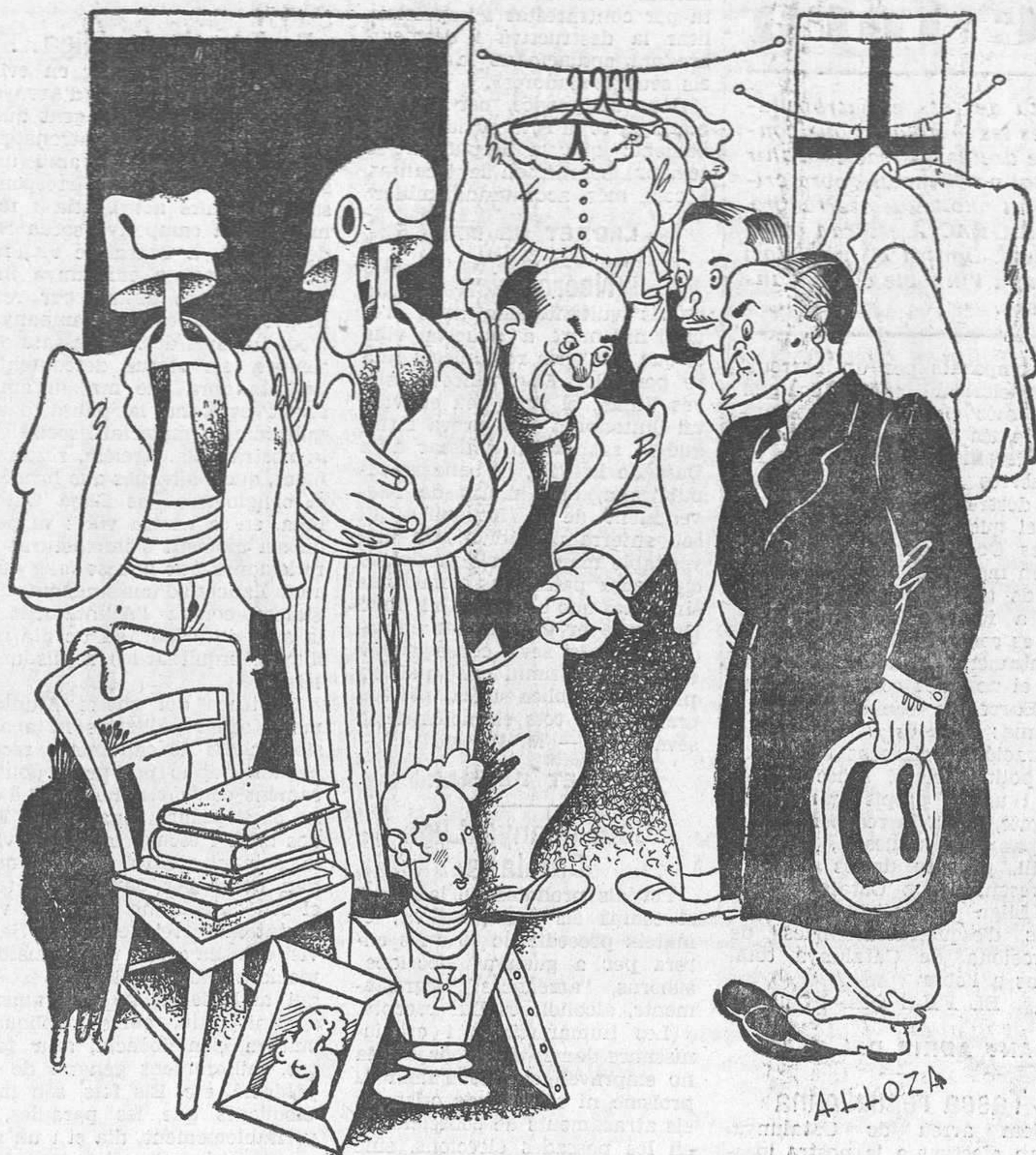
Pregunta La Veu si val la pena de llegir els diaris d'esquerra.
Per als cavernícoles, no, veritablement. Perdrien el temps.

El diputat tradicionalista de la Lliga senyor Bau, va votar a favor de la tornada del senyor Calvo Sotelo, ministre de la dictadura.
Al senyor Bau, la dictadura el va fer alcalde de Tortosa.
Cal ésser agraït.

El paper d'estrassa és cosa fina comparat amb el paper Lerroux al Parlament.
Per a arribar a això no val la pena de parlar de «cincuenta años de republicanismo».

L'ex-comte de Romanones, malgrat tot, ha sabut procedir amb lleialtat mereixedora de respecte.
El senyor Cambó podria emmirallar-s'hi. Però no ho farà.
La política de l'equilibri li surt més profitosa.

A B C, enfurismat, diu que els agraris, en acatar la República, han fet traïció al sufragi.
Si no hi hagués sufragi, això no passaria.
Oí, Primo de Rivera?

—No sé quin triar, Ventosa. Em sembla que de totes maneres ens coneixeran...

La Veu, inefablement, parla del «feixisme a l'Esquerra». També són ganes de despistar...

Com si tothom no ho sabés on va el feixisme a Catalunya.
El seu consoci Bertran i Mutu els ho podrà explicar.

Llegim que el senyor Gil Robles ha renunciat a tots els càrrecs que desenvolupava.
El treball de manejar milions que ha rebut per a fer tasca feixista no li deixa temps per a res.

Ara resulta que en Romanones s'ha separat dels agraris i vol anar sol.
Diu que ell sols és agricultor. I si no ho és, el ja.

Ha dit Romanones que ell és monàrquic però no dels de Goicoechea.

A Madrid, hom té al vell ex-comte per home de bon gust.

Dóna compte La Veu del nomenament de Josep Recasens per a president de la Comissió Arbitral del partit a Reus, i acaba:

«Aquest senyor és també regidor electe de Reus. No cal dir que és de les Esquerres.»
Ho veu? ¡Si ja no hi cap el dubte!

Llegim: «El jutge del jutjat número 3 de Barcelona ha dictat un auto deixant sense efecte el processament contra Marià de Foronda, com a director de l'Exposició, en la querrela presentada per l'Ajuntament.»
Sí, és clar: ja ho esperàvem.

Investigación és una revista policíaca que ve dedicant-se a publicar articles contra la nova policia de Catalunya. I, està clar, La Veu els hi còpia.
Som o no som autonomistes!

El fill del lligaire Güell, ha traduït i prologat un llibre del monàrquic Benvist, titulat «El que podria fer la Monarquia». Prou que ho saben a la Lliga el que podria fer.
Per això no deixen de servir-la.

El senyor Pau Romeva troba que és una prova de provincialisme el donar el nom de Pau Iglesias a un grup escolar de Barcelona.
Si en lloc d'aquest nom li haguessin posat el del Cardenal Segura, Pau Romeva ho hauria trobat d'allò més bé.

El senyor Romeva ha donat una lliçó de democràcia i de decència a la Lliga. És que el senyor Romeva, home de dretes, és un bon catalanista.
I els de la Lliga no ho són.
Heus ací la diferència.

TASCA INUTIL

Lletres a Fontainebleau

A Fontainebleau han arribat lletres de monàrquics catalans. El senyor Alfons pot estar content i pot fregar-se les mans de satisfacció, car hi ha qui vetlla per ell i no hi ha lloc a dubtes que si poguessin, demà mateix li obririen les portes de bat a bat, i donarien vida a un estat de coses que el nostre poble, tot el poble ibèric, no està molt disposat a suportar.
Però per damunt d'aquestes cartes sinistres, per damunt de tot el que estiguin tramant els «estevets» contra la seguretat personal de Catalunya i de la República, hi ha tot un poble convençut en peu: hi ha un poble que vigila, un poble que està disposat a defensar la nostra autonomia fins on calgui i sabrà, amb energia, amb un braó no igualat per ningú, oposar-se al pas de la reacció i a plantar cara a aquests incondicionals del Borbó que, en aquestes hores de transcendència política a tot Espanya, a dins de Catalunya mateix, feliciten un home que ha fet escriure amb sang moltes pàgines de la nostra història.

«O en la política espanyola tot és broma, fins el canvi de règim, o és encara incompatible amb els polítics de la dictadura.» (Del diari «Luz».)

Diu que anaven sols.
Sí. Sols com el gallec del conte.

Corre per Barcelo el famós ex-Baró de Viver. Es veu que ací no ha passat res.

I que la Comissió municipal de Responsabilitats ha perdut el temps.

Hom parla de reorganitzar el sometén de Barcelona, aquell instrument de la patronal i de la Lliga.

Nosaltres proposem que s'organitzi un antisometén popular.

I a veure qui guanya.

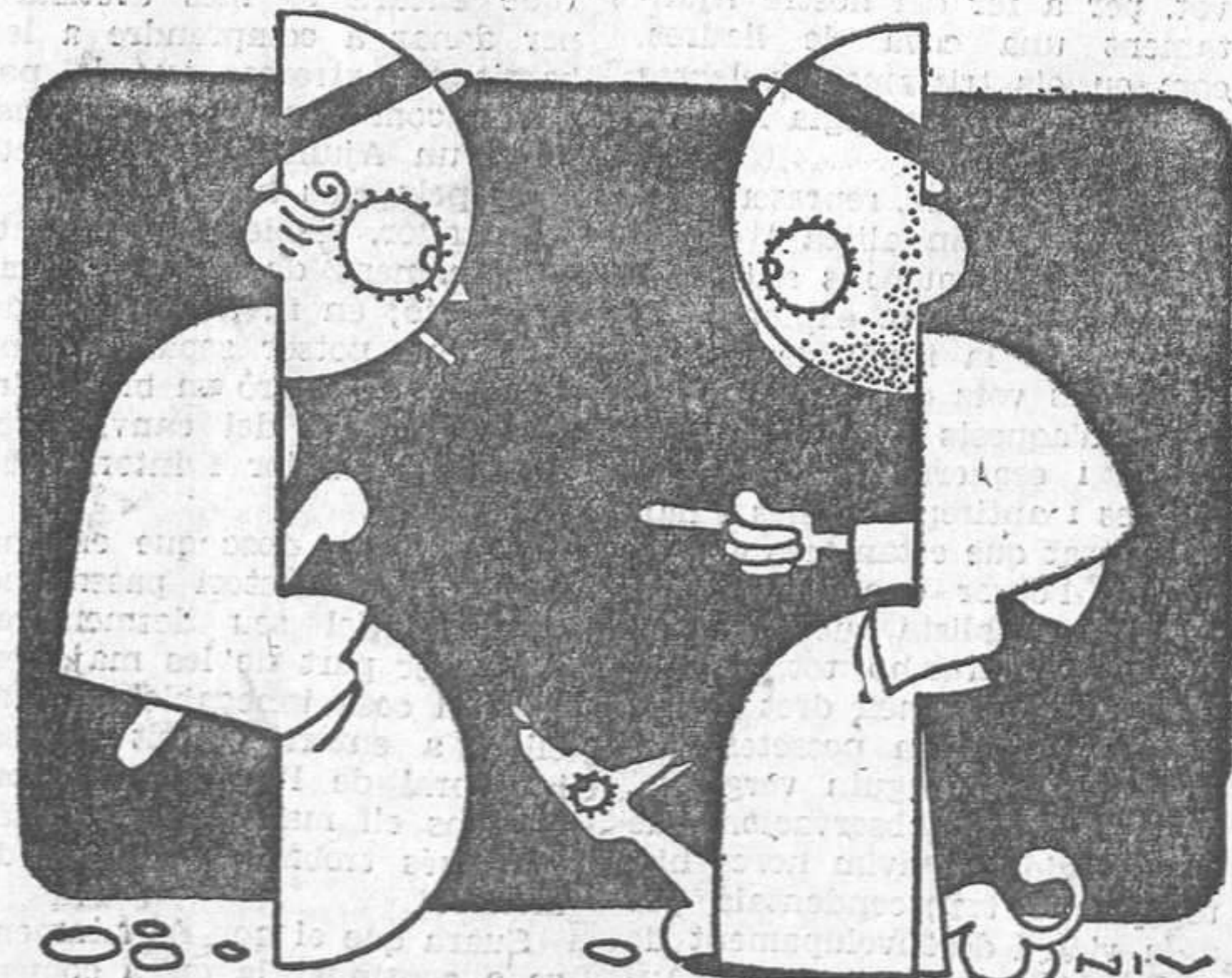
Les maniobres tèrboles de la Lliga, a Madrid, estan fastiguejant l'opinió catalana.

Estem segurs que si ara es fessin noves eleccions, la Lliga experimentaria una soberana decepció. No es pot jugar impunement amb la bona fe de tot un poble.

En March ja és a Espanya. Bé. Ara comença la regeneració del país.

—Ja ho veus. Han nomenat ambaixador al Vaticà.
—I en canvi a Rússia no n'envien...
—Bé, s'ha de tenir content el cardenal Segura!

—Diu en els anys que si ens fem de la Lliga ens donaran feina.
—Em sembla que, a la fi, els que els donarem feina serem nosaltres.